

MISSA EXEQUIAL DE MN. LLUÍS BOHIBAS I BOHIGAS

Sagrada Família de Manresa / 17-6-2015

Job 19,1.23-27a // Lc 24, 13-35

Acabem d'escoltar la Paraula de Déu. I hem pogut sentir com el Senyor ens parlava de cor a cor. Perquè, sempre que en la celebració de la litúrgia de l'Església proclamem la Paraula de Déu, és Déu mateix qui ens parla. Així ho creiem i així ho fem palès amb els signes litúrgics.

El Senyor sempre ens vol parlar al cor. I, quan els cristians acomiadem una persona estimada, aquesta paraula de Déu ressona amb especial intensitat, perquè ell és sempre a prop dels qui amb cor sincer el busquen i demanen, en la seva pobresa i sofriment, el seu ajut.

Avui el nostre cor es presenta davant del Senyor amb dolor perquè un germà nostre, amb el qual hem compartit la nostra vida, ens ha deixat, ha estat cridat a la casa del Pare. El nostre germà Mn. Lluís Bohigas i Bohigas ha completat la cursa de la seva vida per aquest món. I a nosaltres ens pertoca, en aquest moment de les seves exèquies cristianes, acompanyar-lo amb la nostra caritat, feta pregària pel seu etern descans.

El nostre cor, amb el dolor de la separació de la mort, i amb la pregària confiada al Pare, ric en misericòrdia, es troba amb la presència de Crist viu enmig nostre. Com els deixebles d'Emaús que feien el camí amb el cor apesarat per la mort del seu mestre, també nosaltres amb el dolor i la pregària sentim la presència de Crist que camina amb nosaltres. Jesús els va aconseguir i es va posar a caminar amb ells. Jesús és el company de camí que sempre és a prop nostre, al nostre costat, cada dia, il·luminant-nos, enfortint-nos, alliberant-nos.

Dues han estat les paraules que m'han corprès en les lectures de l'Esriptura que hem escoltat: uns ulls que hi veuen i un cor que s'abrusa.

Uns ulls que hi veuen. A tots ens és ben present que, a Mn. Lluís Bohigas en el tram final de la seva vida, la manca de visió li impedia exercir com ell hauria volgut el servei sacerdotal. Però el seu desig de servir sempre el portava a cercar els mitjans per a pal·liar aquest impediment. La paraula d'esperança que hem escoltat ens ha parlat de la certesa de la visió de Déu en l'eternitat. Job, aquell home que apareix en l'Esriptura provat per Déu, manté la seva esperança, malgrat el sense-sentit del que sofreix en la seva pròpia carn. Les seves paraules, en el moment del comiat d'una persona estimada, prenen tot el sentit: *Jo sé que el meu defensor viu i que a la fi testificarà a favor meu... Jo mateix el contemplaré, el veuran els meus ulls, i no els d'un altre.* La llum de la fe, que acompanya la nostra vida, és la que ens dóna la certesa que el que en aquesta vida hem viscut en la fe, en l'eternitat serà plena visió.

Mossèn Lluís ha estat un home de fe ferma. I tota la seva vida l'ha esmerçada, escoltant la crida del Senyor a esdevenir sacerdot de Crist, al servei dels altres, a fi que molts poguessin trobar la llum de la fe, per a tenir raons per a viure i per a esperar, i per a poder estimar de veritat Déu i els germans. Servint-nos de les paraules de l'evangeli que hem escoltat, el ministeri del sacerdot en l'Església i en el món és fer-se trobadís amb els germans, aconseguir els homes en el camí de la seva vida, per tal de caminar amb ells, ajudant-los a posar la mirada més enllà del que aclapara i ens tanca, a fi d'obrir-se a l'horitzó ampli de la certesa de l'amor de Déu. La fe cristiana no és una

realitat estranya al cor de l'home. De fet, quan una persona troba la fe, és a dir, es troba amb Jesucrist viu, experimenta com els ulls del cor s'il·luminen, amb nova llum, i el cor s'abrusa amb la calidesa d'aquell amor que sempre havia desitjat, l'amor que mai no mor, l'amor que mai no traeix.

El camí sacerdotal de mossèn Lluís ha estat fet amb la senzilla dels qui tenen el cor gran i saben estimar el que és humil i amagat. En aquesta mateixa parròquia ell va col·laborar amb els rectors i vicaris en els serveis sacerdotals. Però, sobretot, ha estat el servei a la comunitat i al col·legi dels Germans de la Salle de Manresa el que va exercir més temps i amb més intensitat en la seva vida sacerdotal.

Els sacerdots de Crist, els bisbes i preveres, tenim com a missió pròpia servir l'Església de Déu, per tal que tots els membres del Cos de Crist visquin glorificant Déu amb tota la seva existència. En el Poble de Déu els religiosos són els qui, havent escoltat la crida del Senyor, es lliuren del tot a Déu per poder ser del tot dels germans. La seva existència manifesta al món la santedat de la vida cristiana i la radicalitat de vida en el seguiment de Crist. Els bisbes i preveres hem de ser ben conscients de la importància de la vida religiosa per a l'Església, en el seu aspecte de santedat i de vida cristiana. Per això l'atenció pastoral als religiosos és cabdal per a la vida de l'Església.

Germans de la Salle, ben segur que en el vostre cor porteu avui tot el servei generós de Mn. Lluís Bohigas, tant a vosaltres com als alumnes i professors de la vostra escola. Un servei, des del respecte al vostre carisma propi i a la missió encomanada en l'Església: l'educació catòlica dels infants i joves. Ell es va lliurar del tot al vostre servei i de tal manera que va conuiu amb vosaltres, com un germà més, en la vostra comunitat del col·legi de Manresa. Gràcies, una vegada més, pel vostre acolliment i fraternitat amb ell. Gràcies per acompanyar-lo en els moments de malaltia i feblesa.

Uns ulls que hi veuen i un cor que s'abrusa. Aquells deixebles de Jesús, que es van trobar amb ell el vespre del dia de Pasqua, van expressar que el trobament amb Crist que els explicava les Escriures i els partia el pa, fou una experiència que els abusava el cor. També nosaltres avui, en la celebració de les exèquies cristianes del nostre estimat germà, mossèn Lluís, tenim l'experiència que el nostre cor s'abrusa pel testimoni de la seva vida lliurada en la humilitat del servei sacerdotal. Però també tenim l'experiència de viure com el nostre cor s'abrusa per la certesa de la vida que mai no mor. Els cristians, quan acomiadem un germà, no ho fem amb el perill del pur sentimentalisme que aviat s'esvaeix, sinó amb la certesa de la mort i resurrecció de Jesús. La fe cristiana que té el seu nucli en Jesús, mort i ressuscitat, ens obre a l'esperança. La mort ha estat vençuda per Crist, el Salvador de tots els homes. Jesús, morint en la creu i ressuscitant el tercer dia, ens ha obert les portes de l'esperança. La mort no pot tenir la darrera paraula. Hi ha una paraula que és definitiva i que perdura sempre: l'Amor ha vençut la mort; l'Amor és més fort que la mort.

Per això mateix, els nostres cors s'abrusen amb l'escalfor de la Vida que mai no mor. Per això, en aquests moments de dolor per la separació, l'esperança ens omple el cor. El nostre germà no ha mort per sempre, ha estat cridat a la vida eterna, aquella vida que s'obre després de la mort per al qui creu en Jesús, espera en Jesús i estima Jesús. Tot el que mossèn Lluís ha fet, sobretot el seu amor envers Déu i els germans, no passarà a ser un mer passat. Tot el seu servei caritatiu és per a ell una ofrena que presenta al Pare, perquè usi de misericòrdia i el faci entrar a la festa de les noces eternes i rebi la corona dels qui han estat fidels servidors.

Germans, obrim els ulls i el cor a la fe en Crist; preguem pel nostre germà. La pregària per ell és un deure de caritat envers el qui ha estat germà en el camí per aquest món. Preguar per ell és encomanar-lo a les mans de Déu, que és Pare misericordiós. Preguem per ell perquè el Senyor sigui misericordiós amb ell i el purifiqui de les mancances que encara poguessin restar en el seu cor. La pregària per ell plau al Senyor que vol que ens estimem com a germans, ja que és el nostre Pare.

Encomanem Mn. Lluís Bohigas i preguem també perquè el Senyor ens faci el do de molts joves que escoltin la crida que el Senyor els adreça per a lliurar-se al servei dels germans en la vida sacerdotal i religiosa. La vida de lliurament a Déu i als germans omple el cor del qui es deixa portar per la voluntat de Déu.

A santa Maria, mare de misericòrdia i de bondat; mare de l'Església, com ho fou a la llar de Natzaret; mare dels sacerdots, perquè fou la mare de Jesús, el qui és gran sacerdot de la humanitat nova, li encomanem el nostre germà amb la certesa que l'acompanya en aquests moments de la mort, com l'ha acompanyat sempre. Amén.